

Până când amândoi, vom deveni cuvânt!

Nicu Hăloiu

Până când amândoi, vom deveni cuvânt!

...

Tu ești aici iubito, departe și în mine,
Mai știu că ești izvorul a tot ceea ce sunt,
A fost de mult sortit să mă-ntâlnesc cu tine,
Să simt parfum de floare în adieri de vânt,
Aici, când lângă tine, în ultimul meu zbor,
Tu mă așterni pe-o coală într-un poem de dor
Și-ți simt îmbrățișarea în fiecare cuvânt!

...

O, unic vis al meu, de-atunci, dintotdeauna,
Tu ai rămas în mine și te-am purtat cu drag,
Precum un val din lacul ce sparge noaptea luna,
Când am plecat în lume, am rătăcit, pribeag,
Zadarnica mea viață era ca un blestem
Deși eram simțirea aceluiasi poem,
Iar totul pare-acum lucrarea unui mag!

...

Ești peste tot iubito, aproape și departe,
În roua dimineții și-n adieri de vânt,
Vreau să lăsăm destinul în voie să ne poarte
Spre locu-n care totul este un singur cânt
Și să trăim noi clipa eternului acum,
În lumea-nmiresmată cu floare de salcâm,
Până când amândoi, vom deveni cuvânt!